

Казки про добро і зло

Царівна-опириця

ЦАРІВНА-ОПИРИЦЯ

Був то цісар і мав дочку дуже файну, але вона не жила собі з Богом, йно так ніби не знала, що то Бог є. І прийшло їй, що вона заслабла та й умерла. Та вона мертва зачала ходити по ночах. Вона приходила до цісаря, таки гет додому, їм збитки робила. Цісар радив раду: посилати жовнірів на варту до неї по їдному жовнірови (бо вона була в льоху похована таким, як то пани ховаються). Але котрий жовнір прийде на варту до неї, то вона его задушить. Та вже ходило шмат-шмат тих жовнірів, та вона їх подушила. Вже вона їх всіх подушила. Але ще йде оден. Такий був побожний! Йде та й плаче, вже знає, що не прийде звідтам назад, іде та й плаче дорогою. Здибає він дідка сивенького. А дідок его питає: — Чого ти, сину, плачеш? Та й він зачав розказувати тому дідкови, а той дідок ему каже: — Не бійся, вона тебе не задушить, — дає ему книжечку маленьку. — Як вона буде до тебе лізти, то ти на ню листочками кидай з теї книжечки. Пішов він, сів собі так високо. І вона до нього лізе, а він возьме той листочок, кине на ню, а вона й упаде. Вона вже кілька разів падала, а він все кидав, бо вона лізла до него, аж вже, врешті, дванадцята година минула, то вона впала та й коломазею ся розілляла. А він собі пішов, а всі дуже ся чудували, що его не задушила. Він їм зачав розказувати, що він їй зробив. Та й вже тоди не ходила нігди.

 Записано Осипом Роздольським у с.Боратин (сучасної Львівської обл.), у Михайла Кірика в серпні 1894 р. Стиль запису збережено.